

[Paul Schlüter.]

disse problemer og så gøre det færdigt i oktober. For det andet skulle vi gøre EF-debatten og de lovforslag, som knytter sig til den, færdig her i salen. Vi mener i det konservative folkeparti, at det var både synd og skam, at regeringen brød denne enighed, og at septemberugen nu har fået et ganske andet præg.

Nu har regeringen præsenteret os for en lang række afgifts- og skattelovforslag, som ikke engang regeringen selv for få uger siden drømte om skulle præsenteres for os. Så sent som den 22. juli udtalte nemlig finansministeren til Berlingste Tidende, at regeringen ikke havde nogen planer om forhøjelse af skatterne, hverken af indkomstskatten eller af forbrugsbeskatningen. Jeg drager overhovedet ikke i tvivl, at finansministeren mente dette på det tidspunkt. Jeg tror simpelt hen, at det var sandt. Det var finansministerens bedømmelse i slutningen af juli.

Allerede forinden havde jeg på min gruppes vegne givet udtryk for, at vi ikke ville medvirke til en forøgelse af det samlede skattetryk til næste år, og at vi kunne give tilsagn om at opnå det resultat igennem udgiftsreduktioner, som vi dengang virkelig troede endnu havde en chance.

Vi tilbød også at medvirke i en særlig sammensamling for at sikre besparelserne, for at gøre dem til realiteter, og vi sagde også, at vi var indstillet på, hvis regeringen ville det, at drøfte besparelser i denne uge. Det tilbud blev ikke modtaget af regeringen. Vi påviste, at sådan som det hele lå, måtte man regne med, at indkomststigningerne i kalenderåret 1973 for næsten alle borgere uanset indkomstrin ville blive konfiskeret. Det gjorde ikke særligt indtryk på regeringen, at vi sagde det. Det havde vi måske heller ikke ventet.

Men så kom det store vendepunkt. Det kom, da hr. Ømann på SF's vegne for få dage siden meddelte, at hans parti heller ikke kunne medvirke til vedtagelse af en uændret udskrivningsprocent på 91. At SF så nok gør det alligevel, får vi se senere på ugen eller i næste uge eller til oktober.

Da hr. Ømann havde udtalt sig, sagde ministrene farvel til den glade sommerstemning, så kom de ud af stårthullerne. Så megen respekt har statsministeren og regeringen for SF, og så lidt agter man på

den halvdel af tinget, som ikke er regeringens parlamentariske grundlag.

Statsministeren kom på tv-skærmen — jeg havde selv fornøjelsen at overvære det — og sagde, at skattetrykket ville blive for højt til næste år. Det erkendte regeringen nu, og man var rede til en åben forhandling om disse problemer med alle folketingets partier. Man blev helt rørt. Det lød virkelig som en statsminister. Men allerede næste morgen kom skuffelsen, for da udtalte statsministeren til Berlingske Tidende, at han allerede havde forhandlet med SF. Sådan lå det.

Resultatet af disse forhandlinger fik vi andre i mandags, og regeringen vil altså have resultatet konfirmeret senest på fredag. Det kan vi ikke medvirke til. Der foreligger ingen saglig økonomisk og heller ikke nogen kildeskatteteknisk begrundelse for dette hastværk med, at nye afgifter i milliardformat skal vedtages i løbet af denne ekstraordinære septemberfolketingsuge. Det har alene en politisk begrundelse, at regeringen har lagt tingene til rette, som den har. Det skyldes, at hr. Ømann og SF havde talt, og så måtte statsministeren handle. Sådan ligger det.

Midt i virvaret af de afgifts- og skatteomlægningslovforslag, som vi har fået, kommer så regeringens økonomiske oversigt. Det tør nok siges, at den er kommet sent. Den blev uddelt til folketingets medlemmer mandag eftermiddag. Jeg synes oprigtig talt, at det er en helt uanstændig måde at behandle folketinget på. Vi skal nu behandle landets samlede økonomiske situation, og det er baggrunden for regeringens skatteplaner og afgiftslovforslag. Men folketinget, som skal danne sig en bedømmelse af, hvordan det hele stiller sig, får først så sent som mandag eftermiddag regeringens økonomiske oversigt.

Når jeg har sagt det, vil jeg til gengæld gerne føje til, at den økonomiske oversigt efter min bedømmelse er særdeles sober og nøgtern.

Den er det ikke mindst i vurderingen af vort økonomiske udviklingsforløb i 1971 og 1972, og især når vi sammenligner disse to år. Denne sammenligning i oversigten står i grel modsætning til meget præleri, som er præsteret og senest blev gentaget for få minutter siden af den socialdemokratiske ord-